

חדשה. ואף שכבר קבל על עצמו כ"כ הרבה פעמים ונכשל, הריהו מקבל שוב להבא. והיינו כאמור שאף אם יהודי קיבל על עצמו ואח"כ נכשל ונפל ונתפרק לגמרי עד שכבר אינו ראוי להשראת השכינה, יקבל שוב ע"ע שמעתה יהיה ראוי להשראת השכינה. ואמר עוד מרן זי"ע, שאהי' פעמים אהי' עולה בגימ' אמ"ת. האמת היא שאפילו אם יהודי קיבל על עצמו כל כך הרבה פעמים, אהי' פעם אהי', שמעתה ישתנה ושוב נכשל ונפל, אעפ"כ אם חוזר ומקבל ע"ע שוב, מקבלו הקב"ה ברצון. וזאת מלמדת לנו התורה"ק בענין שבעת ימי המלואים, שפרקו והקימו כ"א פעמים את המשכן, שכמה שמקבל ונכשל, ישוב

ויקבל ע"ע עוד פעם. עוד י"ל בענין הקמת המשכן ופירוקו בכל יום. דכאשר יהודי בונה את בית המקדש מעט שלו עליו לבדוק תמיד היטב אם בנהו כראוי ואם אין פגימות בבנינו. ובכל פעם צריך להתבונן ולבדוק בעצמו היטב בחורים ובסדקים ביתר עמקות אם אין בו שורש פורה ראש ולענה הגורם להסתלקות השראת השכינה, או איזה ליקוי או ענין רע הגורם לושב מאחריך ח"ו. ובכל פעם עליו לבנותו שוב, ולהשלים בנינו ביתר עמקות וביתר שלמות. וזה היה ענין ההכנה של שבעת ימי המלואים קודם בנין המשכן, בכדי שיהיה הבנין שלם. כד"א שמחם בבנין שלם.

כי ענן ה' על המשכן בכל מסעיהם

כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם. ופירש"י בכל מסעיהם, בכל חנייתם שמקום חנייתן אף הוא קרוי מסע. אכן לכאורה פשטות לשון מסעיהם משמע יותר לשון נסיעה. וי"ל ע"ד העבודה, ע"פ מד"א בספה"ק עה"פ ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד, והיינו שזו מצוה המוטלת גם על כל יהודי בפרטות, שיקדש את הגוף ואת החומר שלו להיות כמקדש, מקום קדוש הראוי להשראת השכינה. יעודו ותפקידו של יהודי הוא להתקדש, כמו שמצינו בתורה רוב הציוויים על כך, קדושים תהיו, והתקדשתם והייתם קדושים, ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש וכו', ואז מבטיח הקב"ה ושכנתי בתוכם, שכאשר יהודי מקיים ועשו לי מקדש ומקדש את עצמו, אז הוא גופו נהיה לבית המקדש קטן שהשכינה שורה בו. וכנגד זה נאמר הפסוק כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו, שיש שמירה עליונה על המשכן, היינו על יהודי שמקדש את עצמו להיות משכן, שענן ה' עליו יומם ואש תהיה לילה בו.

מ"ב המסעות שנמנו שם, וכתב, שכל יהודי עובר בימי חייו את בחי' כל מ"ב המסעות של בני ישראל. וזהו פי' הכ' אלה מסעי בני ישראל, היינו מסעותיו של כל יהודי, אשר יצאו מארץ מצרים, מעת צאתו מרחם אמו עד בואו אל הארץ העליונה, ששב למקורו לחיים העליונים בעולם העליון, שהריהו עובר מ"ב מסעות.

והתורה"ק באה כאן להורות ליהודי איך יעבור את כל מ"ב המסעות עד שובו למקורו. דהנה מסעות בני ישראל במשך הארבעים שנה עברו במדבר הגדול והגורא מקום נחש שרף ועקרב, וכדכתיב (דברים ח) וזכרת את כל הדרך אשר הוליכך ה' אלקיך זה ארבעים שנה במדבר וגו', המוליכך במדבר הגדול והגורא נחש שרף ועקרב וגו'. וכן הוא אצל כל יהודי, במ"ב המסעות שעובר בחייו הריהו עובר את כל הבחינות של המדבר הגדול והגורא נחש שרף ועקרב, וכמו שהיה מרן אדמו"ר בב"א זי"ע חוזר בשם הרה"ק ר' איצלה קוידנבר מגדולי תלמידי הרה"ק רמ"מ מויטבסק זי"ע, שבכל יום בקומו בבוקר היה אומר קשה להיות יהודי, היצה"ר הוא מלאך וכו', ואח"כ היה רוקע ברגלו ואומר, אבל אם ארצה אוכל, הקב"ה עוזר, וצדיקים מעלמא הדין

וזה שנאמר בכל מסעיהם, כדאיתא בספר דגל מחנה אפרים בשם הבעש"ט זי"ע (פר' מסעי), בענין

שלילה הוא עת התגברות החומריות ביותר על האדם, שיצר הרע בוער בו כאש, ואז השמירה היא ואש תהיה לילה בו, היינו אש של קדושה שהיא אש אוכלה אש. לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם, היינו בכל מ"ב המסעות שעברו כלל ישראל, ושעובר כל יהודי, ללא השמירה העליונה בלתי אפשרי לעבור זאת, ורק כאשר יהודי מקדש את עצמו בבחי' משכן יש עליו שמירה עליונה בכל הגלגולים של מ"ב מסעותיו ובכל הנסיונות והמשברים העוברים עליו, שכל ימי חייו של יהודי הוא בעולם התלאות בגשמיות וברוחניות, אך כל המסעות הללו העוברים עליו מקרבים אותו להגיע אל התכלית אל הארץ העליונה.

וזהו ענין ספר שמות שמתחיל בפרשיות של גלות מצרים וגאולת מצרים שזה בחי' עיבור שעברו ישראל. ואח"כ מתחילים מ"ב המסעות שעברו ישראל, שמהם היו מסעות שבהם נתגדלו ישראל כמו קבלת התורה ועוד, והיו מסעות שבהם ירדו ישראל, אך מכללות מ"ב המסעות נתעלו ישראל. וכמ"כ כל יחיד עובר בחייו מסעות של עליה ומסעות של ירידה ומכולם הוא מגיע לתכליתו. ואח"כ מסיים בפרשיות האחרונות בענין ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, שזו התכלית של יהודי שיעשה מעצמו מקדש ואז יזכה לושכנתי בתוכם, השומר על יהודי ומציל אותו מכל נסיונות החיים, כמו שמסתיים הספר בפסוק כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו, שיהודי המקדש עצמו יש עליו ענן ה' השומר אותו יומם ואש תהיה לילה בו לשומר.

ומעולם העליון עוזרים. ובמיוחד הדברים אמורים בארבעים שנה האמצעים של האדם שהם עיקר שנותיו, ובהם עליו בעיקר להגיע אל יעודו ותכליתו, שעובר אז את המכשולים הקשים של בחי' נחש שרף ועקרב. וע"ז אומרת התוה"ק כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם, שעל יהודי המתקדש יש שמירה עליונה של ענן ה', אשר ענן ה' היה הורג את כל הנחשים שרפים ועקרבים שהיו במדבר, והכשיר את הדרך לישראל שיוכלו לעבור את מ"ב המסעות בכל הארבעים שנה במדבר הגדול והנורא עד בואם אל ארץ נושבת, וכך יהודי המתקדש יש עליו שמירה עליונה של ענן ה' יומם ואש תהיה לילה בו.

ומרומז בזה לענין שמירה בב' המצבים בבחי' יומם ובבחי' לילה. יומם היינו בעת שאין היצה"ר מתגבר במיוחד אלא הוא בחי' ענן, שיש ליהודי מסכים המבדילים שאינו מרגיש את השי"ת ומרגיש את עצמו רחוק מהשי"ת, ואז השמירה היא ענן ה', שבתוך הענן והחשך השי"ת נמצא, כמאמר מרן אדמו"ר בב"א זי"ע עה"פ ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים, שיש ג' מדרגות של חשכות זו למעלה מזו, חשך ענן וערפל, וערפל הוא החשכה המעובה ביותר, ומשה נגש אל הערפל, בתוך החשכות הגדולה ביותר גילה אשר שם האלקים. וכמאמר הבעש"ט הק' זי"ע עה"פ (דברים לא) ואנכי הסתר אסתיר, בתוך ההסתר אנכי מסתתר. וזהו כי ענן ה' על המשכן יומם, שיהודי המקדש את עצמו יש עליו שמירה עליונה שמרגיש כי בתוך הענן השי"ת נמצא. ואש תהיה לילה בו, כדאיתא בספה"ק